

103. I låga ryttartorpet.

I lå-ga ryl-tar-tor-pet vid hö-ga Hun-ne-berg, Där
 satt en en-sam kvin-na; som snö var kin-dens färg, Och
 lå-ren föll på lin-net, för var-je tum hon spann, Och
 sorg-set ut-i spi-sen den rå-a ve-den brann.

2. Med trasig förklädssnibb hon en tår
 ur ögat tog:
 Visst är det tio år se'n min Ola från
 mig drog
 Bort i den polska fejden, men ej ett
 enda ord
 Jag har hört av honom sedan — visst
 ligger han i jord!
3. Visst är han från mig tagen med ku-
 lor och med järn
 Och borta är min glädje, min stolt-
 het och mitt värn.
 Och gossen, som vi hade, när han for
 hemifrån
 Den haver Herren tagit — ack jag väl
 gråta må.
4. Att sitta övergiven år ut och in som
 jag.
 Det är att långsamt prövas av ödets
 hårda slag.
 Jag redan är förgråten, och bruten
 är min kraft,
 Och liten är den glädje, som jag av
 livet haft.
5. Ett år vi levat samman, blott ett, när
 kriget kom,
 Och uti evig ångslan min glädje byt-
 tes om.
 Var natt i mina drömmar han blodig
 för mig stod,
 Och sedan dog den lille — då svek
 allt mitt mod.
6. Dock höll jag modet uppe i flera
 vintrar än.
 Jag tänkte att jag skulle få återse
 min vän,
 Det talades om segrar, som unge kun-
 gen vann.
 Att freden skulle komma så tänkte
 jag ibland.
7. Men freden kom dock aldrig, ej häls-
 ning eller bud,
 Kanhända att han lever och har mig
 glömt o Gud!
 Den tanken var mig bitrast och out-
 sägelig —
 Om bergen ville rasa och falla över
 mig!
8. Så kvad den arma Elin en bister vin-
 terkväll
 Och såg sig om bedrövad uti sitt
 lugna tjäll.
 Då hördes steg därute hon knappt
 sig resa hann
 Förrän i stugan trädde en ståtlig rid-
 dersman.
9. God afton, så han sade, »god afton
 och Guds fred.
 Jag kommer ifrån kriget och från den
 rätta led,
 Och tröttnat har min gångare. I lånar
 mig väl hus
 Och låter mig få vara hos Er till da-
 gens ljus?»
10. Förvånad hörde Elin den granne her-
 rens ord:
 »Jag är en fattig kvinna och ensam
 på vår jord
 Har ingenting att bjuda en så förnä-
 mer gäst.»
 Behöves icke heller, blott foder åt
 min häst.»
11. »Jag foder har tillräckligt sen vargen
 rev min ko.
 En sådan ståtlig herre om ont jag
 ej kan tro —
 Och vagar därför bjuda Ers nåd att
 sitta ner.
 Mens jag går ut en vändning och
 efter hästen ser.»

12. »Bliv kvar min goda kvinna det har jag redan gjort
Ty utan lov en krigsman tar för sig på var ort.»
»Ni kommer då från kriget?» bröt Elin häftigt ut.
»Det gör jag — raka vägen! Nu är det äntligen slut.
16. »För Guds skull, käre herre, nej tala inte så,
Min Olle vill jag trogen igenom livet gå.»
»Men om sin egen trohet mot Eder Olle bröt?»
Så vill jag dö, min herre! — och rösten Elin tröt.
13. Om annat lät oss tala jag är på kriget mätt.
Här har Ni ganska trevligt, här är så fint och nätt,
Och själv i bästa åren. det synes att Ni är.
Hur kommer det att ensam Ni så vill sitta här?»
17. »Gråt ej!» sad' riddersmannen med en förändrad ton,
»Stor tjänst han har förrättat vid Liliehööks skvadron.
Som ryttare benämndes och kallades han Lod,
Den karlen vill jag minnas det var en man med mod.»
14. »Det är väl Herrens vilja, Hans lag, men icke min,
Ty hårt jag blivit prövad, men trofast är mitt sinn:
Min man gått ut i kriget och säkert är han död.
Jag har ei hört det minsta av honom i min nöd.»
18. »På mina knän jag beder välsignade Ers nåd
Vet Ni om honom mera?» — »Ack ja ett tappert dåd
Som uti Sveriges hävder kanhända får ett rum:
Han räddade sin konung i träffningen vid Stuhm.»
15. »Man bör ej tro det värsta.» var riddersmannens svar,
»Ty har han även fallit så finns det minnen kvar.
En kvinna är väl evigt ej bunden av sin ed,
Bör nog på annat gifte sig göra klart besked.» —
19. »Förvissad jag mig känner och vet att det är så» —
En blick sågs därvid lysa i Elins ögon blå —
»Ja har han räddat kungen. då höves mig ej gråt
Han har mig varit trogen — min Olle, mig förlåt!»

20. »Det gör han av allt hjärta.» skrek riddersmannen båld,
Och slöt den ädla kvinnan intill sitt bröst av stål,
»Du är en ärlig kvinna och åt mig alltför god,
Fast av din Ola blivit — ryttmästar Silverlod.»

W. v. Braun.